

IUBIREA CA ESENȚĂ A VIETII *

† IOAN
Mitropolitul Banatului

Abstract: The present lecture was held by His Eminence Ioan of Banat within the convention entitled „Peace is Always a Possibility - Religions and Cultures in Dialogue“, having taken place in Tirana, the capital of Albania, between 6-8 September 2015, showing that man was created out of love, and that is why the most important commandment to man is to love his Creator before loving his kind.

Keywords: love, convention, man, kind, sacrifice.

Omul a fost creat de Dumnezeu dintr-o lacrimă de iubire.

De aceea și cea mai mare poruncă dată omului de Creator este aceea de a iubi.

Ce să iubească omul?!

Să iubească întâi pe Creatorul său și tot ceea ce a creat El. Iar dintre creaturile cele mai alese, cea mai iubită de Dumnezeu este omul.

Pentru salvarea omului căzut în păcat, Tatăl L-a trimis pe Fiul Său ca, prin Jertfa Sa, să-l salveze pe om din moartea cea veșnică.

Prin iubirea lui Dumnezeu și prin Jertfa Fiului Său, omul este scos din umbra morții și intră în viața veșnică.

Hristos nu S-a întrupat pentru a salva doar un om, ci toată omenirea, o lume întreagă.

Jertfa lui Hristos nu este limitativă, ci atotcuprinzătoare, căci Jertfa are la bază iubirea Creatorului.

Jertfa, fără să fie generată de iubire, este doar o tragică sinucidere.

Hristos nu a mers pe Drumul Crucii pentru a Se sinucide, ci pentru a Se jertfi și a ne iubi.

Cu orice pas făcut pe Calea Golgotei, Hristos Își revarsă peste noi iubirea Sa.

* Expunere susținută în cadrul Congresului internațional cu tema “Pacea este întotdeauna posibilă-Religii și culturi în dialog”, desfășurat în capitala Albaniei, la Tirana, între 6-8 septembrie 2015.

Sunt oameni care azi, în numele unei pseudo-religii și a unei pseudo-credințe, se sinucid șiucid.

Aceasta nu este o jertfă, pentru că ea nu are la bază una din cele mai importante virtuți – iubirea.

Ei nu iubesc, ci ei varsă și răspândesc în lume ură, sânge și lacrimi.

Aceste acte lasă în urma lor copii orfani, mame plângând, răni în trup și durere în inimi.

Au trecut șaptezeci de ani de când cea mai amară lacrimă de ură a căzut peste Hiroshima și Nagasaki. Unde a căzut acea lacrimă a urii, a răsărit o parte din abis, o parte din iad.

Până unde a mers mintea omului?! A crezut că este cea mai mare cucerire a vieții sale.

S-a înșelat, căci nu aceasta este chemarea omului, de a crea iadul pe pământ, ci să facă din deșert locul unei sfinte mângâieri pentru cei ce trăiesc o vreme pe pământ.

Omul a căzut din primul rai, din brațele maicii sale, și parcă ar vrea tot mai mult să guste din cupa cea amară a iadului.

Se pune întrebarea: cât este rai și cât este iad pe pământ?

Măsura ar fi dată de raportul dintre iubirea și ura de pe pământ.

Astrofizicienii vorbesc de o extindere a spațiului, iar noi, din punct de vedere moral, vorbim de o extindere a răului, a urii.

Cât va mai răbda Dumnezeu ura în grădina creației Sale?!

Atât timp cât va mai fi o lacrimă de iubire pe pământ.

Marile religii de pe cuprinsul planetei mărturisesc că au la bază iubirea.

Oare are iubirea mai multe fețe, mai multe nuanțe?! Este iubire sinceră și iubire care trădează?!

Nu! Iubirea este una și este sfântă; doar aceea este iubire.

În numele cărei iubiri, azi se ucide? În numele cărei credințe, azi se ucide?

Credința și iubirea sunt florile vieții. Să nu le rupem, ci să le cultivăm în fiecare inimă, aici, pe pământ.

Pământul, ca planetă, a fost creat ca o casă a iubirii. La porțile acestei case a iubirii bat azi fără încetare pumnii strânși ai urii.

Hristos a fost răstignit pe Cruce cu mâinile deschise, iar nu cu pumnii strânși. Sfintele Sale mâini erau deschise ca să ne mângâie, nu ca să lovească.

În conflictele de azi se răpesc mai puține teritorii, dar se răpesc mai multe minți și inimi.

Răul a început să curgă prin vinele omului și nu iubirea din care a fost creat.

Omul modern cucerește tot mai mult banul pe care îl consideră valoare absolută.

Cu el vinde și cumpără, nu pâine ca altădată, ci acum cumpără conștiințe și inimi.

Banul este valoare pentru puternicii lumii, valoarea supremă. Iubirea nu are loc în palatele și în casele lor. Pentru ei viața semenilor contează mai puțin decât banii.

Cei mai singuri oameni pe pământ sunt cei ce dețin mari bogății și sume imense de bani. În singurătatea lor, nu pot iubi, ci doar pot stăpâni bogății și oameni.

Bogății lumii nu cunosc fenomenul solidarității și al iubirii semenilor, mai ales a celor din nevoi. Nu cunosc nici solidaritatea întrajutorării semenilor și nici sentimentul sfânt al iubirii.

Bunurile materiale din această lume trebuie să le considerăm ca daruri ale iubirii lui Dumnezeu. Oare, ce ai primit în dar, nu se cuvine să oferi tot în dar semenului tău aflat în nevoi?

Darul făcut semenului tău este semn că tu Îi faci dar lui Dumnezeu. Darurile tale făcute semenilor tăi se duc la Dumnezeu. Numai din mâna semenului tău îți primește Dumnezeu darul. Lui Dumnezeu nu poți să-I dai un dar, dacă nu trece prin iubirea ta față de semenii tăi aflați în nevoi.

Mâna săracului este mâna lui Dumnezeu întinsă către tine, cerându-ți iubire și solidaritate cu semenii tăi.

Zicem că am depășit de mult epoca sclavagismului, când oamenii puteau fi vânduți în târguri. Azi, oamenii se vând singuri pe bani; își vând viața și conștiința.

Pentru unii, azi, oamenii sunt doar un număr și sunt stocați în memoriile computerelor; deci transferați din spațiul iubirii, în spațiul electronic, din viață, într-un spațiu virtual rece și gol, unde iubirea nu-și are locul.

Azi, în nordul Africii, au apărut iar, după mai multe secole, târgurile de refugiați, care, datorită sărăciei, își dau ultimul ban pentru a scăpa din fața armelor și a urii și pentru a trece spre un alt țărm mai liniștit, al Europei.

Însă aici, nu în mod direct, stăpânii de sclavi îi vând pe oamenii, ci oamenii se vând pe ei înșiși împreună cu soțiile și cu copiii lor.

Trăim unele din cele mai tragice zile ale istoriei moderne, ale istoriei din secolul al XXI-lea.

Un secol al progresului tehnic, dar al celei mai profunde căderi morale.

Aceste acte din nordul Africii ne amintesc alte vremuri, demult apuse, când se vânau sclavi în Africa și erau vânduți dincolo de Atlantic.

Marea Mediterană a devenit azi cel mai tragic loc din lume.

Atitudinea noastră de indiferență față de aceste fenomene, ale migrației din țări cu un profund caracter creștin, țări care au fost leagăn al creștinismului, nu este una care îl caracterizează pe om, creatură a lui Dumnezeu din iubire.

Parcă a început o nouă eră: în loc de iubire, apare la orizont indiferența față de semenii noștri care trăiesc marile drame ale acestui secol.

Oare nu mai au loc valorile Evangheliei în lume?! Oare nu ea seamănă în inima noastră iubirea și pacea?!

Știm că Hristos nu este primit, încă, în multe locuri pe pământ, dar sunt convins că ale Lui cuvinte pot pătrunde în cea mai împietrită inimă.

Hristos n-a dorit să cucerească lumea cu sabia, ci a dorit ca, prin puterea cuvintelor Sale, să cucerească inimile oamenilor și în ele să așeze nimbul/aura iubirii.

Azi asistăm la globalizarea indiferenței și a urii și mai puțin la globalizarea iubirii și a solidarității umane.

Sunt multe organisme internaționale care bat la porțile acestei lumi secularizate și nu li se deschid. Aceste organizații nu sunt reprezentative doar pentru o religie, ci pentru mai multe, căci marile religii au în centrul lor omul ca persoană.

Aceste religii ar trebui să fie capabile să genereze cele mai înalte sentimente de iubire și de solidaritate și întrajutorare umană.

Cred că această lume se va schimba, își va schimba fața doar atunci când vom putea vorbi de o globalizare a iubirii.

Iubind vom câștiga/dobândi lumea și viața veșnică.

Să ne adăpă din izvorul iubirii ca să nu însetăm pe cărarea veșniciei!